Захаращено простір. Трава забуття
Від вольтової сяє напруги.
І не сон – тільки копія сну золота,
Віртуальна повальна недуга.

Тут цвіте материнка, гойдається ліс.
Не потрібно нікуди спішити,
Тут нема таємниць, заборон і куліс,
Тут у кожного – кібер-корито.

І не сієш – а жито до неба росте,
І не просиш – а щедро дається.
Наливається кров’ю тут слово пусте
І зміта віртуальні фортеці.

В утрамбованих кейсах – премудрість віків,
Напохваті беккапи, саппорти,
Одним кліком вмикаєш сади мерехкі,
Одним пальцем стираєш до чорта.

Тут музеї, театри, оркестрів громи,
Геніальних художників чари,
Тебе ваблять в безцінних окладах томи,
І комети, планети, пульсари.

Тут стискається час й забувається гніт
Неспокійних проблем цілоденних,
Ідеальна любов і довершений світ,
Де збувається все сокровенне…

І не раз можна все відкрутити назад,
Та й усе із нуля розпочати…
Поміняти масовку… Увесь маскарад
У імейлах, у скайпах, у чаті.

Тут збувається все, тут руйнується все.
Тут щоразу новітні скрижалі…
І ніщо не зупинить, ніщо не спасе
Від реальності снів задзеркалля.

Але знову і знову вмикаєш вікно,
І рушаєш до пекла, чи раю…
А прищемлений вірш дотліва під сукном,
Повернуся – і не пригадаю.

Тільки в пам’яті зрине колюча стерня
І збагнеш, що пусті сподівання,
Бо поставила воза попереду коня –
Не зуміла задати питання.

Бо готові премудрості цілих епох
Всі прозріння, і сиві цитати –
Лише пастка чергова. Чортополох,
Як не знаєш про що запитати.

А прищемлений вірш – перемерзлий і злий
Своїм зойком всю душу збентежить:
Вигрібай із тієї кібер-смоли,
Із своєї грузької мережі.

Бо весна уповні… Бо воронячий грай…
І болюча розмова із Богом…
Бо непросто – без костурів в сірий офлайн
Свою власну шукати дорогу.

Наталя Дзюбенко-Мейс